

# La simplicité en Christ

Par Michael Cziepla  
des soixante-dix

## Yksinkertaisuus Kristuksessa

Vanhin Michael Cziepla  
seitsemänkymmenen koorumista

Conférence générale d'octobre 2025

*Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie.*

*Kristuksen opin toteuttaminen yksinkertaisella ja keskittyneellä tavalla auttaa meitä kokemaan iloa päivittäisessä elämässämme.*

### 1. Introduction

Il y a trente-trois ans, j'ai été appelé à servir comme missionnaire dans la mission d'Ogden, en Utah. Naturellement, étant originaire d'Europe, certaines traditions d'Utah, telles que la « gelée verte aux carottes » ou les « pommes de terre funéraires » me paraissaient un peu étranges !

En revanche, j'ai été profondément impressionné par l'exemple de nombreux saints dévoués menant une vie de disciple, par le nombre vertigineux de personnes assistant aux réunions de l'Église et par l'ampleur des programmes de l'Église pleinement opérationnels. À la fin de ma mission, je voulais m'assurer que ma future famille ait accès à cette joie que j'avais ressentie, et à la force et à la maturité spirituelle que j'avais observées. J'étais déterminé à revenir au plus vite mener ma vie à « l'ombre des collines éternelles ».

Cependant, le Seigneur avait d'autres desseins pour moi. Le premier dimanche après mon retour de mission, mon évêque avisé m'a appelé à servir en tant que président des jeunes gens de notre paroisse. En servant ce merveilleux groupe de jeunes gens, j'ai vite compris que la joie que l'on ressent lorsqu'on est disciple du Christ a très peu à voir avec l'affluence aux réunions de l'Église ou l'envergure des programmes.

Ainsi, lorsque j'ai épousé ma merveilleuse femme, Margret, nous avons joyeusement décidé de rester en Europe et d'élever notre famille

### 1. Johdanto

Kolmekymmentäkolme vuotta sitten sain kutsun palvella lähetyssaarnaajana Ogdenin lähetyskentällä Utahissa Yhdysvalloissa. Koska olen kotoisin Euroopasta, jotkin paikalliset utahilaiset perinteet kuten ”vihreä Jell-O-hyytelö ja porkkanat” ja ”hautajaisperunat” olivat minusta hieman erikoisia!

Olin kuitenkin syvästi vaikuttunut monien pyhiin omistautumisesta ja opetuslapsuudesta, kirkon kokouksiin osallistuvien ihmisten suuresta määrästä ja täysin toimivien kirkon ohjelmien laajuudesta. Kun lähetystyöni päättyi, halusin varmistaa, että myös tuleva perheeni pääsisi osalliseksi tästä tunteistani ilosta sekä havaitsemastani hengellisestä voimasta ja kypsyydestä. Päätin palata nopeasti ja elää elämäni ”ikuisten kukkuloiden suojista”.

Herralla oli kuitenkin toisenlaisia suunnitelmia. Ensimmäisenä sunnuntaina kotona viisas piispani kutsui minut palvelemaan Nuorten Miesten johtajana seurakunnassamme. Kun palvelin tätä suurenmoista nuorten miesten ryhmää, opin pian, että Kristuksen opetuslapsena oleminen tuoma ilo ei liity juurikaan kirkon kokousten kokoon tai ohjelmien laajuuteen.

Kun sitten menin naimisiin kauniin vaimoni Margretin kanssa, päätimme riemuiten jäädä Eurooppaan ja kasvattaa perheemme kotimaas-

dans notre pays d'origine, l'Allemagne. Ensemble, nous avons été témoins de la véracité des paroles enseignées par le président Nelson il y a plusieurs années : « La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie. » Lorsque notre vie est centrée sur le Christ et sur le message de son Évangile, nous pouvons recevoir la plénitude des bénédictions du disciple, qu'importe l'endroit où nous vivons.

## 2. La simplicité à l'égard de Christ

Cependant, dans un monde de plus en plus profane, complexe et déroutant, plein d'exigences et de messages différents, et souvent contradictoires, comment pouvons-nous éviter l'aveuglement spirituel et l'endurcissement de notre cœur, tout en restant concentrés sur les « choses claires et précieuses » de l'Évangile de Jésus-Christ? Pendant une période de confusion, l'apôtre Paul a donné un conseil précieux aux saints de Corinthe en leur rappelant de se concentrer sur « la simplicité à l'égard de Christ ».

La doctrine du Christ et la loi de l'Évangile sont si simples que même les petits enfants peuvent les comprendre. Nous pouvons accéder au pouvoir rédempteur de Jésus-Christ et recevoir toutes les bénédictions spirituelles que notre Père céleste a préparées pour nous, en exerçant la foi en Jésus-Christ, en nous repentant, en étant baptisés, en étant sanctifiés par le don du Saint-Esprit et en persévérant jusqu'à la fin. Russell M. Nelson a magnifiquement décrit ce voyage comme étant « le chemin des alliances » et le processus pour devenir « un disciple dévoué de Jésus-Christ ».

Si ce message est si simple, pourquoi semble-t-il souvent si difficile de vivre la loi du Christ et de suivre son exemple ? Il se peut que nous interprétions à tort la simplicité comme quelque chose de facile à atteindre sans effort ni diligence. Suivre le Christ demande des efforts constants et un changement continu. Nous devons nous « dépouille[r] de l'homme naturel [et devenir semblables] à un enfant ». Pour cela, nous devons nous « [confier] en l'Éternel » et nous libérer de la complexité, comme le ferait un petit enfant. Mettre en pratique la doctrine du Christ de manière simplifiée et ciblée nous aidera à trouver de la joie dans notre vie quotidienne, à être

samme Saksassa. Yhdessä todistimme samaa, mitä presidentti Russell M. Nelson opetti monia vuosia sitten: ”Elämämme olosuhteet eivät vaikuta kovinkaan paljon tuntemaamme iloon, mutta siihen vaikuttaa erittäin paljon se, mihin me keskitymme elämässämme.” Kun elämämme keskittyy Kristukseen ja Hänen evankeliuminsa sanomaan, me voimme kokea opetuslapseuden täydet siunaukset, asuimmepa missä tahansa.

## 2. Yksinkertaisuus, joka on Kristuksessa

Kuitenkin maailmassa, joka on yhä maallistuneempi, monimutkaisempi ja hämmäntävämpi erilaisine ja usein ristiriitaisine viesteineen ja vaatimuksineen, kuinka voimme välttää silmiemme sokaistumisen ja sydämemme paatumisen ja pysyä keskittyneinä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin selkeisiin ja kallisarvoisiin asioihin? Hämmennyksen vallitessa apostoli Paavali antoi Korintin pyhille suurenmoisia neuvoja muistuttamalla heitä keskittymään vilpittömyyteen ja puhtauteen – yksinkertaisuuteen Kristuksessa.

Kristuksen oppi ja evankeliumin laki ovat niin yksinkertaisia, että pienetkin lapset voivat ymmärtää ne. Me voimme päästä osallisiksi Jeesuksen Kristuksen lunastavasta voimasta ja saada kaikki hengelliset siunaukset, joita taivaallinen Isämme on valmistanut meitä varten, osoittamalla uskoa Jeesukseen Kristukseen, tekemällä parannusta, ottamalla kasteen, pyhittymällä Pyhän Hengen lahjan avulla ja kestämillä loppuun asti. Presidentti Nelson kuvaili tätä matkaa hyvin kauniisti ”liittopoluksi” ja tulemiseksi ”Jeesuksen Kristuksen hartaaksi opetuslapseksi”.

Jos tämä sanoma on niin yksinkertainen, miksi usein tuntuu kovin haasteelliselta elää Kristuksen lain mukaan ja noudattaa Hänen esimerkkiään? Saattaa olla, että tulkitsemme virheellisesti yksinkertaisuuden olevan sellaista, mikä on helppo saavuttaa ilman vaivaa tai uutteruutta. Kristuksen seuraaminen edellyttää jatkuvaa ponnistelua ja jatkuvaa muutosta. Meidän täytyy riisua päältämme luonnollinen ihminen ja tulla pienen lapsen kaltaisiksi. Tähän sisältyy se, että turvaamme Herraan ja luovumme monimutkaisuudesta, aivan kuten pienet lapset tekevät. Kristuksen opin toteuttaminen yksinkertaisella ja keskittyneellä tavalla auttaa meitä kokemaan

guidés dans nos appels, à répondre à certaines des questions les plus complexes de la vie et à trouver la force de faire face à nos plus grands défis.

Mais comment pouvons-nous intégrer concrètement cette simplicité dans notre vie de disciples du Christ, tout au long de notre existence ? Le président Nelson nous a rappelé de nous concentrer sur « la vérité pure, la doctrine pure et la révélation pure » tandis que nous nous efforçons de suivre le Sauveur. Le fait de se demander régulièrement : « Qu'est-ce que le Seigneur Jésus-Christ voudrait que je fasse ? » ouvre la voie à des directives profondes. En suivant son exemple, nous trouvons un chemin sûr à travers l'incertitude, et une main aimante et directrice à tenir jour après jour. Il est le Prince de la paix et le Bon Berger. Il est notre Consolateur et notre Libérateur. Il est notre Rocher et notre Refuge. C'est un ami : le vôtre et le mien ! Il nous invite tous à aimer Dieu, à respecter ses commandements et à aimer notre prochain.

Lorsque nous choisissons de suivre son exemple, d'aller de l'avant avec foi en lui, d'accepter pleinement le pouvoir de son Expiation et de nous souvenir de nos alliances, l'amour remplit notre cœur, l'espérance et la guérison élèvent notre esprit, et l'amertume et le chagrin font place à la gratitude et à la patience d'attendre les bénédictions promises. Parfois, nous devons nous éloigner d'une situation malsaine ou nous faire aider par un professionnel. Mais dans tous les cas, la mise en pratique des principes simples de l'Évangile nous permet de surmonter les difficultés de la vie à la manière du Seigneur.

Nous sous-estimons parfois la force que nous recevons d'actes simples, comme prier, jeûner, étudier les Écritures, nous repentir quotidiennement, prendre la Sainte-Cène chaque semaine et adorer régulièrement dans la maison du Seigneur. Mais, quand nous réalisons qu'il n'est pas nécessaire de faire « quelque chose de difficile » et que nous nous concentrons sur la mise en pratique de la doctrine pure et simple, nous commençons à voir que l'Évangile nous « est merveilleusement bénéfique », même dans les situations les plus difficiles. Nous trouvons de la force et de « l'assurance devant Dieu », même au cœur de nos souffrances. M. Russell Ballard nous a souvent rappelé que « c'est dans cette simplicité que [nous trouverons] la paix, la joie et le bonheur ».

La mise en application de la simplicité qui

iloo päivittäisessä elämässämme, antaa opastusta tehtäviimme, vastaa joihinkin elämän monimutkaisimpiin kysymyksiin ja antaa voimaa kohdata suurimmat haasteemme.

Mutta kuinka voimme käytännössä toteuttaa tätä yksinkertaisuutta elinikäisellä matkallamme Kristuksen opetuslapsina? Presidentti Nelson muistutti meitä keskittymään puhtaaseen totuuteen, puhtaaseen oppiin ja puhtaaseen ilmoitukseen, kun pyrimme seuraamaan Vapahtajaa. Se, että säännöllisesti kysyy ”Mitä Herra Jeesus Kristus haluaisi minun tekevän?” ilmaisee syvällistä suuntaa. Hänen esimerkinsä noudattaminen tarjoaa turvallisen polun läpi epävarmuuden ja rakastavan, ohjaavan käden, josta pitää kiinni päivästä toiseen. Hän on Rauhan Ruhtinas ja hyvä paimen. Hän on meidän Puolustajamme ja Pelastajamme. Hän on meidän Kalliomme ja Turvapaikkamme. Hän on Ystävä – teidän ystäväanne ja minun ystäväni! Hän kutsuu meitä kaikkia rakastamaan Jumalaa, pitämään Hänen käskynsä ja rakastamaan lähimmäistämme.

Kun päätämme noudattaa Hänen esimerkkiään ja kulkea eteenpäin uskossa Kristukseen, ottaa vastaan Hänen sovituksensa voiman ja muistaa liittomme, niin rakkaus täyttää sydämemme, toivo ja parantuminen kohottavat mielialaamme sekä katkeruus ja murhe korvautuvat kiittolisuudella ja kärsivällisyydellä odottava luvattuja siunauksia. Toisinaan meidän on ehkä otettava etäisyyttä epäterveeseen tilanteeseen tai haettava ammattiapua. Mutta jokaisessa tapauksessa yksinkertaisten evankeliumin periaatteiden soveltaminen auttaa meitä selviytymään elämän haasteista Herran tavalla.

Toisinaan me aliarvioimme voiman, jota saamme yksinkertaisista teoista kuten rukouksesta, paastosta, pyhien kirjoitusten tutkimisesta, päivittäisestä parannuksesta, sakramentin nauttimisesta viikoittain ja säännöllisestä palvelemisesta Herran huoneessa. Mutta kun ymmärrämme, ettei meidän tarvitse tehdä ”jotakin vaikeaa tehtävää”, ja keskitymme toteuttamaan puhdasta ja yksinkertaista oppia, me alamme nähdä, kuinka evankeliumi ”toimii suurenmoisesti” meidän kohdallamme jopa kaikkein haastavimmissa olosuhteissa. Me saamme voimaa ja ”luottamusta Jumalan edessä” silloinkin kun koemme syvää murhetta. Presidentti M. Russell Ballard muistutti meitä monta kertaa: ”Juuri siitä yksinkertaisuudesta [me löydämme] rauhan, ilon ja onnen.”

Kristuksessa olevan yksinkertaisuuden

est en Christ nous pousse à donner la priorité aux personnes plutôt qu'aux processus et aux relations éternelles plutôt qu'aux comportements à court terme. Au lieu de nous laisser absorber par l'aspect logistique de notre service, nous nous concentrons sur « les choses qui importent le plus » dans l'œuvre de Dieu pour le salut et l'exaltation. Nous nous libérons pour donner la priorité à ce sur quoi nous pouvons agir, au lieu d'être accablés par ce qui est hors de notre contrôle. Le Seigneur a dit : « C'est pourquoi, ne vous lassez pas de bien faire, car vous posez les fondements d'une grande œuvre. Et c'est des petites choses que sort ce qui est grand. » Quel encouragement puissant à agir avec simplicité et humilité, quelle que soit notre situation.

### 3. Oma Cziesla

Ma grand-mère, Marta Cziesla, était un merveilleux exemple de personne qui fait « des choses petites et simples » pour que de grandes choses soient réalisées. Nous l'appelions affectueusement Oma Cziesla. Oma a accepté l'Évangile le 30 mai 1926, dans le petit village de Selbongen, en Prusse orientale, avec mon arrière-grand-mère.

Marta Cziesla (à droite) le jour de son baptême.

Elle aimait le Seigneur et son Évangile, et elle était déterminée à respecter les alliances qu'elle avait contractées. En 1930, elle a épousé mon grand-père, qui n'était pas membre de l'Église. À ce moment-là, il est devenu impossible pour Oma d'assister aux réunions de l'Église, car la ferme de mon grand-père était très éloignée de l'assemblée la plus proche. Mais elle s'est concentrée sur ce qu'elle pouvait faire. Oma a continué de prier, de lire les Écritures et de chanter les cantiques de Sion.

Certaines personnes ont peut-être pensé qu'elle n'était plus pratiquante, mais c'était loin d'être le cas. Lorsque ma tante et mon père sont nés, sans détenteur de la prêtrise à la maison, sans réunions de l'Église ni accès aux ordonnances à proximité, elle a de nouveau fait ce qu'elle pouvait et s'est attachée à enseigner à ses enfants « à prier et à marcher en droiture devant le Seigneur ». Elle leur lisait les Écritures, chantait avec eux les cantiques de Sion et, bien sûr, priait avec eux, chaque jour. Une expérience de l'Église appliquée au foyer à 100 %.

En 1945, mon grand-père servait dans

toteuttaminen saa meidät asettamaan ihmiset tapahtumien edelle ja iankaikkiset suhteet lyhyen aikavälin käyttäytymisen edelle. Me keskityimme tärkeimpiin asioihin Jumalan pelastuksen ja korotuksen työssä sen sijaan että takertuisimme palvelutyöme hallinnointiin. Me vapautamme itsemme asettamaan etusijalle asiat, joita voimme tehdä, sen sijaan että meitä painaisivat ne asiat, joitaemme voitehdä. Herra on muistuttanut meitä: ”Ja nyt, älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta.” Miten voimallinen kannustus toimia yksinkertaisesti ja nöyrästi, olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa.

### 3. Oma Cziesla

Isoäitini Marta Cziesla oli suurenmoinen esimerkki ”pienten ja yksinkertaisten asioiden” tekemisestä suurten asioiden aikaan saamiseksi. Kutsuimme häntä rakastavasti nimellä Oma Cziesla. Oma otti evankeliumin vastaan pienessä Selbongenin kylässä Itä-Preussissa yhdessä isoisoäitini kanssa 30. toukokuuta 1926.

Marta Cziesla (oikealla) kastepäivänään.

Oma rakasti Herraa ja Hänen evankeliumiaan ja päätti lujasti pitää solmimansa liitot. Vuonna 1930 hän solmi avioliiton isoisäni kanssa, joka ei ollut kirkon jäsen. Tässä vaiheessa Oman oli mahdotonta osallistua kirkon kokouksiin, koska isoisäni maatila oli kaukana lähimmästä seurakunnasta. Mutta Oma keskittyi siihen, mitä hän pystyi tekemään. Oma jatkoi rukoilemista, pyhien kirjoitusten lukemista ja Siionin laulujen laulamista.

Jotkut saattoivat ajatella, ettei hän ollut enää aktiivinen uskossaan, mutta se oli kaukana totuudesta. Kun tätini ja isäni syntyivät eikä kotona ollut pappeutta eikä lähistöllä ollut kirkon kokouksia tai mahdollisuutta osallistua toimuksiin, Oma teki jälleen voitavansa ja keskittyi opettamaan lapsiaan ”rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä”. Hän luki heille pyhiä kirjoituksia, lauloi heidän kanssaan Siionin lauluja ja tietenkin rukoili heidän kanssaan – joka päivä. Sataprosenttisesti kotiin keskittyvä kirkkokokemus.

Vuonna 1945 isoisäni palveli sodassa kau-

l'armée, loin de chez lui. Lorsque l'ennemi s'est approché de leur ferme, Oma a pris ses deux enfants et a quitté leur foyer bien-aimé pour chercher refuge dans un endroit plus sûr. Après un voyage difficile et dangereux, ils ont finalement trouvé refuge dans le nord de l'Allemagne, en mai 1945. Ils n'avaient plus rien, à l'exception des vêtements qu'ils portaient. Mais Oma a continué de faire ce qu'elle était capable de faire : elle priait avec ses enfants, tous les jours. Elle chantait avec eux les cantiques de Sion, qu'elle connaissait par cœur, tous les jours.

La vie était extrêmement difficile et, pendant de nombreuses années, leur principal souci était de pouvoir se nourrir. Puis, en 1955, mon père, alors âgé de 17 ans, est entré dans une école professionnelle dans la ville de Rendsburg. En passant devant un bâtiment, il a vu une petite pancarte à l'extérieur qui disait : « Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage » — « L'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours ». Il s'est dit : « C'est intéressant, c'est l'Église de maman. » Alors, en rentrant chez lui, il a dit à Oma qu'il avait trouvé son Église.

Vous pouvez imaginer ce qu'elle a dû ressentir après presque vingt-cinq ans sans contact avec l'Église. Elle était déterminée à y assister le dimanche suivant et a convaincu mon père de l'accompagner. Rendsburg se trouvait à plus de 30 kilomètres du petit village où ils vivaient. Mais Oma n'allait pas laisser cela l'empêcher d'aller à l'église. Le dimanche suivant, elle est montée sur son vélo avec mon père, et ils sont allés à l'église.

Lorsque la réunion de Sainte-Cène a commencé, mon père s'est assis au dernier rang, espérant que cela se terminerait rapidement. C'était l'Église d'Oma, pas la sienne. Ce qu'il voyait n'était pas très encourageant : une assemblée constituée de quelques femmes âgées et de deux jeunes missionnaires qui dirigeaient toute la réunion. Mais ils ont commencé à chanter et ils ont chanté les cantiques de Sion que mon père avait entendus depuis tout petit : « Venez, venez, sans craindre le devoir », « Ô mon Père », « Au grand prophète ». En entendant ce petit groupe chanter les cantiques de Sion qu'il connaissait depuis son enfance, son cœur a été touché, et il a su immédiatement et sans l'ombre d'un doute que l'Église était vraie.

La première réunion de Sainte-Cène à laquelle ma grand-mère a assisté après vingt-cinq

kana kotoa. Kun viholliset lähestyivät heidän maatilansa, Oma otti kaksi pientä lastaan ja jätti rakkaan maatilansa taakseen etsien suojaan turvallisemmasta paikasta. Vaikean ja hengenvaarallisen matkan jälkeen toukokuussa 1945 he löysivät viimein turvapaikan Pohjois-Saksasta. Heillä ei ollut jäljellä muuta kuin vaatteet yllään. Mutta Oma jatkoi sitä, mitä hän pystyi: hän rukoili lastensa kanssa – joka päivä. Hän lauloi heidän kanssaan Siionin lauluja, jotka hän oli opetellut ulkoa – joka päivä.

Elämä oli äärimmäisen rankkaa, ja monien vuosien ajan Oma keskittyi vain varmistamaan, että pöydässä oli ruokaa. Sitten vuonna 1955 isäni, siihen aikaan 17-vuotias, oli menossa ammatikouluun Rendsburgin kaupungissa. Hän käveli erään rakennuksen ohi ja näki sen ulkopuolella pienen kyltin, jossa luki ”Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage” – ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko”. Hän ajatteli: ”Tämäpä mielenkiintoista, tämä on äidin kirkko.” Niinpä kotiin tultuaan hän kertoi Omalle, että oli löytänyt tämän kirkon.

Voitte kuvitella, miltä Omasta mahtoi tuntua, kun hänellä ei ollut ollut mitään yhteyttä kirkkoon miltei 25 vuoteen. Oma päätti osallistua kokoukseen seuraavana sunnuntaina ja suostutteli isäni lähtemään mukaansa. Rendsburg oli yli 30 kilometrin päässä pienestä kylästä, jossa he asuivat. Tämä ei kuitenkaan estäisi Omaa käymästä kirkossa. Seuraavana sunnuntaina hän nousi yhdessä isäni kanssa polkupyöränsä selkään ja ajoi kirkkoon.

Kun sakramenttikokous alkoi, isä istuutui viimeiselle riville toivoen, että kokous olisi pian ohi. Tämä oli Oman kirkko eikä hänen. Se, mitä hän näki, ei ollut kovin rohkaisevaa: paikalla oli vain muutama vanhempi nainen ja kaksi nuorta lähetyssaarnaajaa, jotka hoitivat tehokkaasti kaiken kokouksessa. Mutta sitten he alkoivat laulaa, ja he lauloivat Siionin lauluja, joita isäni oli kuullut pikkupojasta asti: ”Pelvotta käykää”, ”Taivaan Isä”, ”Kunnia miehelle”. Kun hän kuuli tämän pienen lauman laulavan Siionin lauluja, jotka hän oli tuntenut lapsuudestaan asti, se tunkeutui hänen sydämeensä, ja hän tiesi välittömästi ja ilman epäilyksiä, että kirkko on totta.

Ensimmäinen sakramenttikokous, johon isoäitini osallistui 25 vuoden jälkeen, oli kokous,

ans est aussi celle où mon père a reçu une confirmation personnelle de la véracité de l'Évangile rétabli de Jésus-Christ. Il s'est fait baptiser trois semaines plus tard, le 25 septembre 1955, avec mon grand-père et ma tante.

Plus de soixante-dix ans se sont écoulés depuis cette petite réunion de Sainte-Cène à Rendsburg. Je pense souvent à Oma, à ce qu'elle devait ressentir pendant ces nuits solitaires, faisant les petites choses simples qu'elle pouvait faire, comme prier, lire et chanter. Alors que je me tiens ici aujourd'hui à la conférence générale et que je parle de ma grand-mère, mon cœur est rempli d'humilité et de gratitude pour sa détermination à respecter ses alliances et à faire confiance au Seigneur malgré ses épreuves. Je suis touché, non seulement par son exemple, mais aussi par celui de merveilleux saints dans le monde qui, dans leurs situations personnelles difficiles, se concentrent sur la simplicité en Christ, voyant peut-être peu de changement maintenant, mais ayant confiance que de grandes choses arriveront un jour futur.

#### 4. Les choses petites et simples

J'ai appris, par expérience personnelle, que les choses petites et simples de l'Évangile, et le fait de nous concentrer fidèlement sur le Christ nous conduisent à la vraie joie, permettent à de puissants miracles de se réaliser et nous donnent la confiance que toutes les bénédictions promises s'accompliront. C'est aussi vrai pour vous que pour moi. Comme l'a dit Jeffrey R. Holland : « Certaines bénédictions se manifestent rapidement, d'autres tardivement, certaines uniquement aux cieux, mais pour ceux qui embrassent l'Évangile de Jésus Christ, elles se manifestent. » J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

jossa isäni sai omakohtaisen vahvistuksen sille, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta. Hän meni kasteelle kolme viikkoa myöhemmin, 25. syyskuuta 1955, yhdessä isoisäni ja tätini kanssa.

Tuosta pienestä sakramenttikokouksesta Rendsburgissa on kulunut yli 70 vuotta. Ajattelen usein Omaa, miltä hänestä mahtoi tuntua niinä yksinäisinä iltoina hänen tehdessään pieniä ja yksinkertaisia asioita, joita hän pystyi tekemään, kuten rukoilemaan, lukemaan ja laulamaan. Kun seison tänään täällä yleiskonferenssissa ja kerron isoäidistäni Omasta, niin hänen päättäväisyytensä pitää liittonsa ja luottaa Herraan kamppailuistaan huolimatta täyttää sydämeni nöyryydellä ja kiittollisuudella – ei vain häntä kohtaan vaan myös niitä monia suurenmoisia pyhiämme kohtaan eri puolilla maailmaa, jotka haastavissa olosuhteissaan keskittyvät yksinkertaisuuteen Kristuksessa. Ehkä he eivät näe juuri lainkaan muutosta nyt, mutta he luottavat siihen, että jonakin päivänä tulevaisuudessa tapahtuu suuria asioita.

#### 4. Pieniä ja yksinkertaisia asioita

Olen oppinut omasta kokemuksestani, että evankeliumin pienet ja yksinkertaiset asiat ja uskollinen keskittyminen Kristukseen johtavat meidät todelliseen iloon, saavat aikaan voimallisia ihmeitä ja antavat meille luottamusta siihen, että kaikki luvattut siunaukset tulevat toteutumaan. Tämä on yhtä totta teidän kohdallanne kuin se on minun kohdallani. Vanhin Jeffrey R. Hollandin sanoin: ”Jotkin siunaukset tulevat pian, jotkin tulevat myöhemmin, jotkin tulevat vasta taivaassa – mutta niille, jotka omaksuvat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, ne tulevat.” - Tästä minäkin todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.